

ПОЛИМЉЕ

ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА И ПОЛИТИЧКА ПИТАЊА

ISSN 0353-6815

9 770353 681003

ГОДИНА LXXV

БРОЈ 3084

ЦЕНА 70 ДИНАРА

ПРИЈЕПОЉЕ

15. MAJ 2026.

Пријеполци ван Пријепоља

Драган Јанковић

Стр. 8

GeoEkliptika
geodetska agencija

064 32 42 140 Valterova 118
064 36 80 643 Prijepolje
geoekliptika@gmail.com

SIA
2014
064 568 53 81

Fina Nekretnine
Real Estate Agency
Prijepolje, Valterova 76 a
+381 33 714 544, +381 64 882 11 02
fina@finanekretnine.com www.finanekretnine.com

Brže. Lakše. Sigurnije. Sve na jednom mestu.

Стр. 2

Стр. 4

Стр. 4

Стр. 5

Обележено 27 година од бомбардовања стадиона у Пријепољу

Стр. 2

Литија у славу Светог Василија Острошког

Стр. 4

„Mr Maestro“ – место где се квалитет, труд и љубав према послу осете у сваком залагају

Стр. 4

Пријеполци уз Даницу, и овога пута показали снагу заједништва

Стр. 5

Sladja MARKET
Pljevaljska bb/Jabuka bb
sladjamarket@gmail.com

JAVNO KOMUNALNO PREDUZEĆE
Lim „Lim“
PRIJEPOLJE

volim
dobro u ljudima
HRANA NAŠEG KRAJA
THE FOOD OF OUR REGION
www.volim.rs

ZU APOTEKA VIVA - Djab
Prijepolje
033 711 189; 710 008
Priboj
033 244 90 85; 244 90 86

GRAFOKARTON
Prijepolje
033/710 009;
710 409;
www.grafokarton.net
office@grafokarton.net

ROMA
Boje • Fasade • Tapete
www.roma.rs

Alexandar
cosmetics

hotel
Rudnik
hotelrudnik2015@gmail.com
Telefon: 012/852-266

Перспектива
Bjelopoljski put BB 31300 Prijepolje
033/710155 064/8599300
info@perspektiva.rs www.perspektiva.rs

wtic.rs
Informatički inženjering

Друштво

Обележено 27 година од бомбардовања стадиона у Пријеполу

На стадиону у Пријеполу обележено је 27 година од бомбардовања стадиона, догађаја који је оставио дубок траг у историји града и локалног спорта. Скуп је организован са циљем да се сачува сећање на тадашња дешавања, али и да се пошаље порука о значају обнове и безбедности спортске инфраструктуре.

Радоман Ђуковић,
представник управе ФК
Полимља

Радоман Ђуковић истиче да посебну захвалност упућују иницијатору овог догађаја телевизији 'Београд', која

је својевремено направила веома значајан прилог и верно приказала шта се тог дана догодило. Људи су били удаљени око 70 метара од стадиона у тренутку бомбардовања и та слика је заиста била потресна.

„Ово је други стадион на свету који је био бомбардован, а једини у Европи. Том приликом оштећен је леви део трибина, који је касније уклоњен, док су конструкција и објекти претрпели озбиљна оштећења. И данас имамо проблеме са прокишњавањем и померањем стубова, што отежава одржавање.

Покренули смо пројекат уређења стадиона како би услови били бољи за децу и све спортисте. ФК 'Полимље' је у срцу свих нас, као и многих који су отишли из Пријеполја. Кроз клуб су прошли бројни играчи који су оставили траг. И поред проблема, стадион и даље окупља велики број гледалаца.

Ово је година стогодишњице клуба и желимо да сви заједно допринесемо његовом даљем развоју и опстанку“, рекао је Радоман Ђуковић, представник управе клуба.

Драгана Вараклић,
директорка установе за
спорт и омладину

Драгана Вараклић, директорка установе за спорт и омладину, каже да је разлог данашњег окупљања је да млади не забораве шта се догодило нашој држави и граду.

„Ја сам била школарец током бомбардовања и добро се сећам тог периода – школа није било, живот је био потпуно промењен, а свакодневица тешка и неизвесна. Важно је да нове генерације знају шта се десило, не само са стадионом већ и са градом и људима. Данас се улаже у спортску инфраструктуру,

обновљени су и уређују се бројни објекти, али трибине стадиона и даље представљају безбедносни проблем. У наредном периоду очекујемо њихову обнову, како би услови били безбедни за све спортисте и гледаоце“, истакла је Драгана Вараклић, директорка Установе за спорт и омладину.

Драго Попадић,
председник општине
Пријеполје

Председник општин Драго Попадић навео је овај дан до сада није званично обележаван на стадиону, и зато је важно да се сећамо свега што се догодило. „Сви који смо то

време проживели не можемо и не смео да заборавимо, а посебно је тешко замислити кроз шта су прошли они који су тог дана били на терену. Када се гађа спортски објекат, то је ударац на развој омладине и будућност једне заједнице. Општина Пријеполје улаже у спорт у складу са могућностима, а већ постоји идејно решење за обнову стадиона. Надам се да ћемо већ за наредну, 101. годишњицу клуба, имати уређен спортско-рекреативни центар који ће бити понос града“, навео је председник општине Драго Попадић.

Обележавање 27 година од бомбардовања стадиона у Пријеполу било је прилика да се подсети на тешке историјске тренутке, али и да се пошаље јасна порука о важности очувања сећања, улагања у спорт и обезбеђивања бољих услова за будуће генерације. Уз заједнички рад локалне самоуправе, спортских установа и грађана, стадион остаје симбол истрајности и спорта у Пријеполу.

Ања Пузовић

Очување природе и улагање у младе

Природа ствара кадрове

Упретходних неколико месеци на подручју Пријеполја реализован је низ активности усмерених на заштиту животне средине и промоцију Сопотнице као једног од најзначајнијих заштићених подручја у овом крају. Кроз радионице, едукативне програме и сарадњу са различитим институцијама, акценат је стављен на подизање свести младих и шире јавности о значају очувања природних богатстава.

Директор Туристичке организације Пријеполје **Петар Васиљевић** истиче да су радионице реализоване у оквиру пројекта који су подржали УНОПС, Влада Швајцарске, Влада Републике Србије и локална самоуправа. „Ми смо се трудили да направимо неки вид радне групе који ће да укључи све релевантне заинтересоване стране. Укључили смо „Србијашуме“, као и управљаче Заштићеног подручја, ПК Камена Гора. На тај начин смо били у могућности да направимо једну структурисану средину која би могла да доноси одлуке у заједничком интересу“, нагласио је Васиљевић. Према његовим речима, посебан фокус у овој фази стављен је на информативне и едукативне садржаје како би се што већи број људи упознао са значајем Сопотнице и потребом њеног очувања.

„Циљ нам је да унапредимо њену заштиту, коришћење и подигнемо видљивост на ширем регионалном нивоу“, поручио је директор ТО Пријеполје.

Радионице су организоване у основним школама на територији општине, али и у самој Сопотници, где су ученици имали прилику да кроз практичне активности и боравак у природи ближе упознају природне вредности овог подручја. Значајну подршку у реализацији активности пружила је и **Економско-трговинска школа** у Пријеполу.

„Овај пројекат искористили смо да едукујемо младе људе који тек треба да уђу у виши степен образовања“, истакао је Васиљевић, додајући да је ученицима представљен и нови образовни профил – туристички техничар, који би требало да заживи већ од наредне школске године.

Из Економско-трговинске школе саопштено је да је одлука о увођењу иновираних профила донета на основу потреба тржишта рада, интересовања ученика и плана развоја општине Пријеполје. Како наводе, образовни профил туристички техничар оспособљава ученике за рад у туристичким агенцијама, хотелима и другим туристичким организацијама, уз могућност даљег професионалног усавршавања. Поред теор-

ијске наставе, ученици ће стицати и практична знања кроз обављање праксе у реномираним хотелима на Златибору.

Будући средњошколци имаће прилику да, поред енглеског језика, изаберу и други страни језик, француски или немачки, док су као главне предности овог профила истакнути лакше запошљавање, широк спектар пословних могућности и диплома призната у већини европских земаља.

Васиљевић подсећа да Пријеполје тренутно има пет активних заштићених подручја, као и шесто у настајању које ће обухватити подручје реке Ратајске.

„Ми смо негде изнад просека по том питању и веома је важно да укључимо све чиниоце друштва са локала, да бисмо на адекватан начин могли да управљамо тим заштићеним подручјима“, казао је он. Он је додао да су значај Сопотнице и потенцијал овог краја за одрживи развој препознали и домаћи и инострани партнери који подржавају сличне пројекте.

„Ми смо се потрудили, наша општина и Туристичка организација, да што боље спроведемо планиране активности и активно радимо на побољшању туристичке супраструктуре“, закључио је Васиљевић.

В. Кијановић

После 25 година

Пријеполје одаје почит хероју Велиши Кијановићу

Поводом обележавања 25 година од погибје капетана прве класе Велише Кијановића у одбрани отаџбине, Одбор за изградњу споменика и Општина Пријеполје организују свечано откривање споменика у његову част.

**СВЕЧАНО
ОТКРИВАЊЕ
СПОМЕНИКА**

КАПЕТАНУ I КЛАСЕ
ВЕЛИШИ КИЈАНОВИЋУ

Обавештавамо Вас да ће се свечано отварање споменика Капетану I класе Велиши Кијановићу одржати **17.05.2026. године у 12 часова**, на Тргу Димитрија Туцовића на Коловрату, Пријеполје.

Позивамо Вас да својим присуством увеличате овај значајан догађај.

17. маја 2026.

12.00 часова

Трг Димитрија Туцовића на Коловрату, Пријеполје

Свечаност ће бити одржана у недељу 17. маја са почетком у 12 часова, на Тргу Димитрија Туцовића у Коловрату, на дан када је Кијановић положио живот за своју земљу.

Програм ће почети интонирањем химне у извођењу Душана Свицара, након чега ће уследити свечано откривање споменика, минут ћутања и церемонија полагања венца. Венце ће положити породица, представници министарства, локалних самоуправа, удружења и бројне делегације.

Присутнима ће се обратити председник Општине Пљевља др Дарио Вранеш, представници

Удружења ратних војних инвалида Србије, као и председник Општине Пријеполје Драго Попадић.

У културно-уметничком делу програма учествоваће Душан Свицар, Александар Дунјић, Трио „Расија“ и Властимир Бараћ, док ће програм водити Жељко Чуровић.

Свечаности ће присуствовати представници Министарства одбране, као и почасни вод Војске Србије. Позивају се сви грађани да својим присуством одају почит хероју и покажу да Пријеполје не заборавља оне који су живот дали за отаџбину. Редакција

Фото и информације: Одбор за изградњу споменика и Општина Пријеполје

Društvo / Obrazovanje

Obeležen Nacionalni dan dobrovoljnih davalaca krvi Kap humanosti

Povodom Nacionalnog dana dobrovoljnih davalaca krvi, koji se obeležava 11. maja kao simbol humanosti i solidarnosti, u prostorijama Filijale Nacionalne službe za zapošljavanje u Prijepolju 12. maja održana je redovna akcija dobrovoljnog davanja krvi. Ovaj datum ujedno predstavlja i početak perioda intenzivne edukacije i motivacije građana, pre svega mladih, o značaju dobrovoljnog davalatstva i obezbeđivanja stabilnih rezervi krvi.

Ivana Pušica, sekretar Crvenog Krsta Prijepolje

sti. Osmog maja smo imali obuku prve pomoći za učesnike šestog i osmog razreda Osnovne škole „Sveti Sava“ Bostani. Pored toga, organizovaćemo i obilasku nekih naših redovnih korisnika. A najlepša akcija tokom ove nedelje je „Paket za novorođenu bebu“, gde će sve bebe rođene od 8. do 15. maja biti nagrađene poklonom“, rekla je Ivana Pušica, sekretar Crvenog Krsta Prijepolje.

Marija Perišić Božić, načelnica Službe za transfuziju Užice

Crvenog krsta imamo četiri akcije davalatstva krvi u Zlatiborskom okrugu. Očekujemo da će današnja akcija ovde u Prijepolju biti uspešna i da ćemo prikupiti bar trideset jedinica krvi. Kada su u pitanju zalihe krvi, u bolnici u Užicu smo poslednjih dana imali nešto veću potrebu za nula negativnim jedinicama eritrocita, tako da sada pozivam građane da uzmu učešće u akciji“, rekla je Marija Perišić Božić, načelnica Službe za transfuziju Užice. Među onima koji su se odazvali akciji bio je i Jovan

Jovan Nestorović

Akciju je organizovao Crveni krst Prijepolje u saradnji sa Službom za transfuziju krvi Užice, a veliki broj građana još jednom je pokazao humanost i spremnost da pomogne onima kojima je krv neophodna.

„Želim da se zahvalim svim ljudima dobre volje koji daju krv. Inače, od 8. do 15. maja svi zajedno obeležavamo Nedelju Crvenog krsta. Mi u Crvenom krstu Prijepolje organizujemo niz aktivno-

Prema rečima nadležnih, interesovanje građana za dobrovoljno davanje krvi u Prijepolju je u porastu, što je od velikog značaja za zdravstveni sistem i pacijente kojima su transfuzije neophodne.

„Od prethodne godine, u Prijepolju se značajno povećao broj uzetih jedinica krvi, tako da smo zadovoljni tim porastom, odnosno odzivom građana opštine Prijepolje. U Nedelji

Nestorović, koji ističe da krv daje iz želje da pomogne drugima.

„Već više od deset puta dajem krv. Obično je to bilo po potrebi, ali sada i dobrovoljno na akcijama. Osećam se zdravstveno dobro i želim da drugima pomognem“, rekao je Nestorović.

V. Kijanović

Petrovac

Prostor za sve

U okviru projekta „Petrovac – zajedničko uređenje prostora za kupanje i rekreaciju“, koji realizuje neformalna grupa „Petrovac – prostor za sve“, 10. maja održana je prva volonterska akcija čišćenja i uređenja lokaliteta Petrovac na Limu.

Kako je navedeno u okviru projekta, cilj inicijative je podsticanje volonterizma, jačanje zajedništva i uključivanje građana u aktivnosti od značaja za lokalnu zajednicu, uz podizanje svesti o važnosti očuvanja javnih prostora i životne sredine.

U akciji je učestvovalo oko 40 volontera, kao i predstavnici javnih preduzeća, institucija opštine Prijepolje, lokalni privrednici i članovi udruženja. Zajedničkim angažovanjem doprineli su uređenju ovog značajnog prostora za građane.

Tokom akcije sprovedeno je čišćenje kupališta i priobalja, uklanjanje otpada, rastinja i šiblja, kao i uređenje pristupnih staza i terena za odbojku na pesku. Farbana je i skakaonica, dok je za naredni period najavljeno osvežavanje postojeće infrastrukture i postavljanje klupa i ležaljki za posetioce.

Duška Bajić, predstavnica

neformalne grupe „Petrovac – prostor za sve“ i članica Organizacionog odbora manifestacije „Skokovi u vodu – Memorijal Pajo Potežica“, istakla je značaj ove inicijative. Ona je navela da je Petrovac „važno mesto okupljanja građana Prijepolja, prostor za odmor, rekreaciju i boravak pored Lima, ali i mesto na kome se već 28 godina održava tradicionalna manifestacija „Skokovi u vodu – Memorijal Pajo Potežica“. Prema njenim rečima, cilj akcije je da se pokaže da se zajedničkim radom može doprineti očuvanju i uređenju prostora značajnog za sve građane.

„Posebno nam je drago što se veliki broj volontera odazvao akciji, kao i što su se u realizaciji aktivnosti uključila i javna preduzeća, institucije opštine Prijepolje, udruženja i lokalni privrednici, jer upravo ovakve inicijative pokazuju koliko zajedničkim radom možemo da doprinesemo lokalnoj zajednici i očuvanju javnih prostora“, istakla je Bajić.

Predsednik Saveta Mesne zajednice Velika Župa i član neformalne grupe „Petrovac – prostor za sve“, Samed Jusović, naglasio je da je veliki odziv građana pokazatelj značaja ovog prostora za lokalnu za-

jednicu.

On je uputio i apel posetioćima da „iza sebe ostavljaju čist prostor i odgovorno se odnose prema životnoj sredini i kupalištu Petrovac“. Volonteri su istakli da su ovakve akcije važne jer podsećaju na značaj lične odgovornosti u očuvanju prirode i javnih prostora koji se koriste i ostavljaju budućim generacijama

Tokom aktivnosti organizovana je i kratka participativna konsultacija, u kojoj su učesnici mogli da iznesu predloge za dalje uređenje i unapređenje prostora. Neformalna grupa „Petrovac – prostor za sve“ najavila je da će sve prikupljene predloge predstaviti lokalnoj samoupravi, u cilju pokretanja daljih aktivnosti i sistemskog uređenja kupališta.

Projekat se realizuje u okviru programa „EU Resurs centar za civilno društvo u Srbiji“, koji podržava Evropska unija, a sprovode Beogradska otvorena škola i partneri.

Redakcija

Informacije i foto: Duška Bajić, predstavnica neformalne grupe „Petrovac – prostor za sve“

„Arena 16“ spojila gimnazijalce u znaku kreativnosti, zajedništva i humanosti

Završna svečanost projekta „Arena 16“, koji su tokom školske godine realizovali učenici, održana je u Domu kulture u Prijepolju i okupila veliki broj učenika, profesora, roditelja i gostiju. Kroz bogat program, scenske nastupe i dodelu priznanja, gimnazijalci su još jednom pokazali da škola nije samo mesto učenja, već i prostor kreativnosti, zajedništva i aktivizma mladih. Događaj je organizovan kao završnica projekta „Arena 16“, a u njegovoj realizaciji učestvovali su učenici Kristina Steljić, Lana Šljukić, Esim Henjaš, Sara Nuković, Ajša Muškić i Amar Kujović, koji je bio jedan od inicijatora celokupnog projekta. Kako ističu organizatori, upravo timski rad bio je ključ uspešne realizacije završne večeri.

„Veoma smo ponosni na sve što smo postigli. Sudeći po reakcijama publike, uspehli smo čak i da nadmašimo očekivanja. Svi su zadovoljni i projektom i nastupom Teodore Šćepanović, koja je bila specijalna gošća večeri“, rekao je Amar Kujović. On se tom prilikom zahvalio

svima koji su podržali realizaciju događaja. „Zahvaljujemo se direktorici škole Nataši Lučić, pedagogici Amili Demić, bibliotekarki Denisu Bećirbašić, direktorki Doma kulture u Prijepolju Admiri Mostarac, televiziji Forum, opštini Prijepolje i dekoraciji „Lora“, kao i brojnim profesorima i učenicima koji su bili u publici“, naveo je Kujović. Poseban utisak na publiku ostavio je i nastup mlade pevačice Teodore Šćepanović, koja je svojim izvođenjem upotpunila atmosferu i dala poseban ton završnoj večeri.

„Veoma sam ponosna na sve što smo postigli. Uložili smo mnogo truda, ali se sve na kraju isplatilo. Najvažnije je što smo pokazali da možemo da funkcionišemo kao tim. Ovaj događaj je dokaz da mladi imaju energiju i sposobnost da organizuju velike stvari i da mogu da donesu pozitivne promene“, istakla je Kristina Steljić, jedna od organizatorki. Centralni deo večeri bila je „Arena Awards Ceremony“, tokom koje su dodeljena priznanja učesnicima projekta i svima koji sun a bilo koji

način pomogli u realizaciji istog. Tokom godine, u okviru „Arene 16“, organizovani su kvizovi, takmičenja, muzički i filmski sadržaji, izrada panoa, kao i brojne aktivnosti koje su povezale 16 odeljenja gimnazije i omogućile učenicima da pokažu svoju kreativnost i talenat.

Poseban značaj projekta ogleda se i u humanitarnoj dimenziji, jer je sav prihod od ulaznica usmeren za pomoć malenoj Danici Dučić, čime su učenici pokazali i visok stepen društvene odgovornosti. Sakupljeno je oko 90.000 dinara što će barem malo olakšati porodici u daljem lečenju male Danice. Organizatori su najavili da će svi sadržaji biti sačuvani u digitalnom obliku i na CD-u, kao trajna uspomena na projekat i generaciju koja je „Arenu 16“ pretvorila u jednu od najznačajnijih školskih inicijativa ove godine.

Anja Puzović

Završeno takmičenje iz programiranja „Dumićev kod“

Takmičenje iz programiranja „Dumićev kod“, organizovano u čast nekadašnjeg profesora Prijepoljske gimnazije Marka Dumića, uspešno je završeno održavanjem naprednog ciklusa u ponedeljak, 4. maja 2026. godine, u prostorijama Prijepoljske gimnazije.

Na početku takmičenja bilo je prijavljeno oko 150 učenika, a kroz više kvalifikacionih ciklusa birani su najuspešnijih takmičari. Do završnog, naprednog ciklusa plasiralo se 16 najboljih učenika, koji su pokazali visok nivo znanja, logičkog razmišljanja i talenta za programiranje. Organizatori ističu da su veoma zadovoljni odzivom učenika, ali i činjenicom da mladi sve više pokazuju interesovanje za informatiku, programiranje i nove teh-

nologije. Cilj takmičenja bio je da podstakne učenike na razmišljanje, kreativnost i razvoj sopstvenih ideja, a dobra atmosfera obeležila je sve cikluse takmičenja. Najuspešniji takmičari su: Emil Hasanbegović prvo mesto, Daris Ahmetović drugo mesto, Kana Jonović treće mesto, Nikola Jovanović treće mesto, Pavle Danilović treće mesto, Bogdan Varaklić treće mesto. Svečano dodela nagrada, ujedno i završnica projekta

„Arena 16“, biće održana 12. maja 2026. godine u Velikoj sali Doma kulture u Prijepolju, sa početkom u 18 časova. Sredstva prikupljena od prodatih ulaznica biće usmerena u humanitarne svrhe, za lečenje Danice Dučić. Organizatori su pozvali građane da prisustvuju događaju, podrže mlade talente i uživaju u zanimljivom programu koji je pripremljen za završno veče projekta.

A.P.

Догађаји / Привреда

Пљусак није зауставио вернике

Литија у славу Светог Василија Острошког

Поводом храмовне славе Светог Василија Острошког 12. маја је одржана традиционална свечана литија градским улицама, која сваке године окупља велики број грађана и грађанки Пријепоља. И овога пута, упркос снажном пљуску који је обележио литију, верници су истрајали у намери да учествују у свечаности и молитвеном ходу.

Митрополит милешевске епархије господин Атанасије

Архиепископ новогрчаничко-чикашки и Митрополит средњезападноамерички господин Лонгин

Овогодишњи домаћини славе Предраг и Ненад Тошић

Након литије су освештани и славски дарови

Прослављање празника посвећеног Светом Василију Острошком започело је дан уочи празника вечерњим богослужењем са петохлебницом. Изјутра је служена Света архијерејска литургија, након које је литија прошла градским улицама, а потом су освештани и славски дарови. За све присутне уприличена је и трпеза љубави. Службу су вршили Митрополит милешевске епархије господин Атанасије и Архиепископ новогрчаничко-чикашки и Митрополит средњезападноамерички господин Лонгин, уз саслужење свештеника других епархија.

Овогодишњи домаћини славе били су Предраг и Ненад Тошић са породицама, док се за домаћина наредне године пријавио Жељко Павловић са синовима Марком и Младеном и синовцима Срђаном и Срећком. Обраћајући се верницима, митрополит милешевске епархије господин Атанасије осврнуо се и на кишу која је пратила литију. „Ове године Господ је хтео пуноћу да буде видљивија, па је дао благослов и одозго и одоздо. Дао је благослов кроз своју кишу и из облака и по улицама. Јер хоће да потпуно будемо благословени. Иначе, то и јесте Божија особина,

да жели пуноћу, а Православље претапа све својом духовном мишицом“, рекао је митрополит Атанасије.

Током свечаности, Архиепископ новогрчаничко-чикашки и Митрополит средњезападноамерички господин

Лонгин одликован је Орденом Белог Анђела првог степена. Он се обратио верницима говорећи о значају светитеља и духовне борбе.

„Колико је небо осуто звездама, толико има и светитеља и још више. Али, има их много који су нашег рода, наше крви и који су из разних слојева. То су људи који су Бога волели и жртвовали се за ближње своје. Свечи су успели својим трудом, својом жртвом и борбом, пре свега, са самим собом, да победе оно што није добро у њима, да се очисте и, уз Божију благодат, да засијају миром, светлошћу и топлотом. Свечи нису људи које је Бог више

волео него што нас воли, него су они који су Бога волели можда више него што ми волимо. Свечи и нас позивају да се тихом силом одупремо мржњи, поделама, да се одупремо овом свијету који у злу лежи“, поручио је митрополит Лонгин. Из Епархије су упутили захвалност ЈКП „Лим“, припадницима МУП-а, саобраћајној полицији и Министарству одбране, који су послали официре, док су омофор Светог Василија Острошког носили припадници ватрогасно-спасилачког батаљона.

Верница Кијановић

„Mr Maestro“ – место где се квалитет, труд и љубав према послу осете у сваком залогоају

Послујете од 2018. године – како памтите саме почетке и са чим сте се тада највише сусретали?

„Стресно је било преузети толику одговорност на себе јер буквално све сам ја радила од теста, свих тих припрема, набавке, све је било на мени, али вероватно та нека жеља за успехом ми је давала и снагу а наравно имала сам сараднице које су ми биле велика подршка јер и њима је било стало да остану а и знале су посао. Велика је борба одржати посао, мораш да си прецизан да си перфекциониста, мораш да дајеш себе максимално нема успеха без рада и љубави према послу. Није то фраза то је баш тако ако не волиш то што радиш неће бити успеха мораш да дајеш себе максимално. Цена је запоставити живот и породицу да би у послу све било како треба. Супруг и ја смо 12 сати дневно заузети што радом овде што припремом теста, набавком, све радимо сами без ичије помоћи. Трудимо се да одржимо квалитет, стално и добијамо похвале од купаца да је квалитет исти и да се од почетка није мењао. Много дајем себе да те лепиње буду увек добре, ако ја нисам задовољна знам да не може ни купац да буде, наравно да не може увек да буде исто тесто исто брашно али бар оно што је до нас покушавамо да урадимо. Када нисам задовољна квалитетом меса и брашна ја вратим јер не желим то да продајем. Филе узимамо свеж никада замрзнут ништа не стоји направљено све правим на лицу места. Са храном нема грешке, редовно се раде брисеви хране и контролишу нас, посебне су процедуре чувања хране.“

Како је настала идеја да покренете „Mr Maestro“ и шта вас је мотивисало да уђете у овај посао?

„Љубав према послу, ја сам била радник код Пера Јањушевића кад је решио да затвори, мени је било жео јер то су биле прве лепиње прве тортиље у овом граду, а љубав према тесту и угоститељству је увек била изражена. Предложила сам њему ако нема ништа против да ја преузем посао и 2018. године ја сам преузела, у догвору са супругом и са радницима јер нисмо желели да останемо без посла. Остали смо да радимо шта смо радили и нисмо се покајали.“

Колико вам је важно да користите проверене и квалитетне намирнице у припреми хране?

„Веома је важно, да увек бирате правог добављача, правог продавца, квалитетне намирнице. Намирнице су нам 90% из стр „Треф“, имамо одличну сарадњу са њима и они су перфекционисти

у свом послу радници раде као код себе да раде. Нема мењања намирница и производа то купци одмах осете. Самим тим што ја имам доста ђака то ми је довољан показатељ, они су ми најискренији купци и најбољи критичари.“

Који су производи најтраженији међу вашим купцима и шта бисте посебно издвојили из понуде?

„Ето та тортиља са пилетином, наша „Маестро“ пица, шшић, хевап, гурманска пљескавица, па и сендвичи и омлети. Сваки

наш стални купац има неки свој производ који увек наручује.“

Колико је изазовно одржати константан квалитет у брзој храни, с обзиром на темпо рада?

„Тако мора, питање је само да ли то желите или не. Мораш да се трудиш, мораш да дајеш себе. Иако не буде увек исто ни кући кад се спрема али битан је труд. И увек волимо да будемо искрени према купцима, ако се нешто препече и не испадне како треба увек питамо купца да ли треба да направимо опет, битно је само бити искрен са купцима. Треба имати леп однос са купцима, иако су људи често нестрпљиви и некад можда непристојни, али ми морамо бити стрпљиви. Сваки производ правим на лицу места и одмах и треба да се конзумира одмах. Мој производ се чека али вреди га чекати.“

Колико вам значи поверење купаца и да ли имате сталне госте који вам се редовно враћају?

„Много нам то значи, увек се запитам кад нема редовних купаца да долазе зашто их нема, да ли се нешто десило, увек питам је ли било све океј и зашто их нема. Постоје људи који су благослов кад уђу у радњу, улепшају нам дан. И наравно сваку критику волим да чујем, треба рећи шта није у реду боље него љутити се од тога немамо ништа.“

бавим кувањем и тестом, он ми је дао своје рецепте и пренео знање тако бих и ја урадила. Ко воли и ко ужива у овом послу ја ћу помоћи.“

Да ли сте планирали да уведете доставу?

„Не, строго сам против тога, управо на конто приче да производи морају одмах да се једу, евентуално дестак минута могу да стоје. А достава у том случају није могућа, није то то, сматрам да нема потребе за тим. Имам доста њих који на пример из Бродарева наменски долазе да би јели код мене, а и остали невероватно колико се сналазе, неко узме па им однесе или пошаљу такси да им донесе. Волим све да испоштујем, да свима будемо спремно на време и да све буде како треба.“

Колико је промена локације утицала на посао?

„Нама је промена локације утицала на боље. То ми је била велика секирација и стрес али нама је овде боље, бољи је простор, боља је локација. Овде је доручак одличан имамо доста ђака, људи из запосленог сектора и супер нам је овде. Пре смо радили двократно али више немам снаге за то, радимо у једној смени. Има деце долазе и из Економско-трговинске школе и из „Владимира Перића Валтера“, иако им је мало даље али знају шта воле и дођу није им проблем, и пуни су поштовања никад неће ући да нас не поздраве ипак је то нешто што човек заслужи.“

Причу „Mr Maestro“ не чине само лепиње, тортиље и пице, већ пре свега труд, истрајност и искрен однос према купцима. У времену када је тешко одржати константан квалитет и приступачне цене, овај локал успева да остане препознатљив по домаћинској атмосфери и храни која се припрема са пажњом. Управо зато многи купци годинама остају верни „Mr Maestro“-у, знајући да их тамо увек чека исти укус, квалитет и осмех.

Ања Пузовић

Спортске приче / Пријепољска села

Јаман Фетаховић

„Да увек останем онај исти Јаман који фудбал воли више од свега“

Од терена у Пријепољу до дреса ФК Црвене Звезде, млади Јаман Фетаховић корача путем о ком маштају многи дечаки. Таленат, дисциплина и огромна љубав према фудбалу довели су га и до позива у репрезентацију Србије за генерацију 2011. Иако веома млад, Јаман већ сада показује зрелост, посвећеност и јасно постављене циљеве ка великој фудбалској каријери.

Када говори о свом путу од ФК Полимља до највећег српског клуба, Јаман не крије емоције и понос.

„Када погледам свој пут од Полимља до Звезде, прво осетим понос и велику захвалност. Све је кренуло из љубави према фудбалу. Пут није био лак, али

сваки километар од Београда до Пријепоља се исплатио. То што сам са толико година постао део клуба као што је Црвена звезда је остварење мог највећег дечачког сна. За мене то није само успех већ и огромна одговорност да сваким даном доказујем да ми је ту место, да радим још јаче и будем још

бољи“.

Иза сваког младог спортисте стоји велика подршка породице, а управо то Јаман посебно истиче као своју снагу.

„Подршка породице ми значи све. Они су мој темељ. Од првог дана су уз мене, на тренинзима, утакмицама, путовањима и у тренуцима када је било тешко и када смо славили. Њихова подршка ми даје мир и снагу и трудим се да им сваки успех вратим на најбољи могући начин“. Иако многи код младог фудбалера најпре приметите брзину и осећај за гол, Јаман сматра да је његова највећа вредност нешто друго.

„Сматрам да су брзина и осећај за гол важни, али моја највећа предност је радна дисциплина и упорност. Поред тимских тренинга редовно радим индивидуалне тренинге како бих додатно напредовао и исправио своје недостатке. Верујем да таленат отвара врата, али само напоран рад и фокус могу да те задрже на врху. Не одустајем лако, трудим се да увек будем фокусиран, слушам тренера и дајем максимум за

екипу без обзира на противника“. Позив ФК Црвене Звезде био је тренутак који ће, како каже, памтити читавог живота.

„То је тренутак који ћу памтити целог живота. Осетио сам огромну срећу, али и трему јер сам схватио да долазим у највећи клуб на Балкану. Тада сам постао свестан да фудбал више није само игра, већ и велика одговорност и прилика за будућност“.

Посебне емоције пробудио је и позив у репрезентацију.

„Позив у Репрезентацију Србије за генерацију 2011. годиште био је посебан тренутак. Тај дан никада нећу заборавити, био сам поносан што могу да носим дрес своје земље“.

Упркос бројним обавезама, Јаман успева да усклади школу, тренинге и свакодневни ритам који захтева озбиљну посвећеност.

„Није увек лако ускладити школу и фудбал. Мој дан је испуњен обавезама. Највећи изазов је ускладити све обавезе, али када имаш јасан циљ испред себе сваки напор постаје лакши. Свестан сам да успех тражи рад и одрицање, али када волиш оно што радиш ништа није тешко“.

Своју будућност види на највећој сцени, али уз јасну жељу да остане исти онај дечак који је фудбал заволео на теренима родног краја. „За десет година видим себе као формираног професионалца у првом тиму Црвене звезде, или дресу Репрезентације Србије. Мој циљ је да кроз свакодневни рад и дисциплину заслужим прилику да будем члан репрезентације Србије. Желим да напредујем, освајам трофеје, али да увек останем онај исти Јаман који воли фудбал искрено и више од свега“.

В. Кијановић

Пријепољци уз Даницу, и овога пута показали снагу заједништва

Хуманитарна акција „100 чучњева“ још једном је окупила велики број Пријепољаца који су на теренима у Винограду показали да хуманост, солидарност и заједништво не изостају када је помоћ најпотребнија. Захваљујући акцији коју је организовао фитнес инструктор Адмир Мекић, за лечење малене Данице Дучић прикупљено је 152.720 динара и

220 евра.

Грађани свих генерација окупили су се са једним циљем – да помогну девојчици која води најважнију животну битку. Символичних пет серија по двадесет чучњева овога пута имало је много већи значај од самог тренинга, јер је сваки покрет био знак подршке Даници и њеној породици.

„Данас нам је циљ био да овај дан учинимо хуманим, да после овог геста одемо кући срећни јер смо учинили добро дело и неке бар мало олакшали тежак период. Много је лепо видети оволики број људи на једном месту са истим циљем. Надам се да ћемо наставити са оваквим акцијама кад год неке буде потребна помоћ“, казао је Мекић.

Емоције није крила ни Весна Дучић Дробњак, тетка малене Данице, која се у име породице захвалила свима који су дошли и подржали акцију.

„Емоције су ми данас помешане. Хвала свима који су се одазвали и показали колико велико срце има наше Пријепоље. Ваше заједништво и хуманост дају нам огромну снагу у борби за нашу Даницу“, поручила је она. Посебне симпатије присутних изазвала је и мала Тара Баковић, која је својим учешћем и речима подсетила колико су искреност и доброта важни у оваквим тренуцима.

„Велика ми је жеља да, када порастем, будем хумана“, рекла је Тара.

Адмир Мекић, фитнес тренер и организатор

Иако је због лоших временских услова термин акције померен са суботе на недељу, то није утицало на одзив грађана. Терени у Винограду били су испуњени позитивном енергијом, осмесима и људима добре воље, који су још једном доказали да Пријепоље уме да буде сложено када је најтеже.

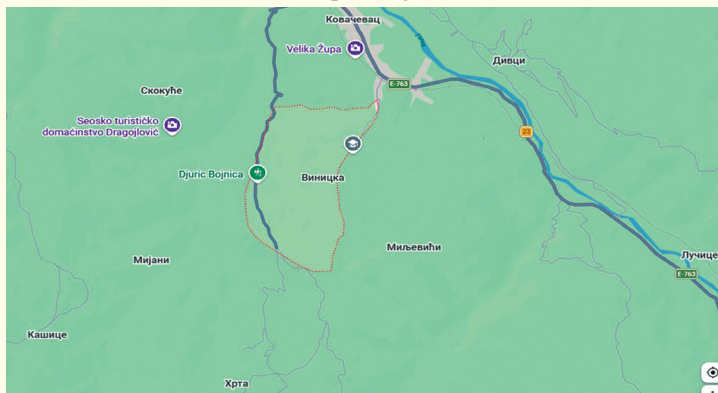
Сви који желе могу и даље помоћи Даници слањем СМС поруке са бројем 434 на 3800, а хуманитарне активности биће настављене већ у петак, 15. маја, када ће испред Дома културе у Пријепољу од 17 до 19 часова бити одржан и хуманитарни базар посвећен прикупљању помоћи за малену Даницу.

ПРИЈЕПОЉСКА СЕЛА

ВИНИЦКА

г.шир. 43,321873° г.дуж. 19,641809°

Аутор: Вјекослав Јоксимовић
email: vekapr70@gmail.com

општинским путевима;

- аутобуска линија функционише два пута дневно (6.30 и 14.30), а најчешћи корисници су ученици;

- с обзиром да се планином сматра висина преко 500 мнв. ово село нема планину која носи посебно име већ се све веже за мање пределе тј. брда; рељеф чине брежуљци и узвишења, међу којима се издвајају Думљанско брдо (841 м), Виништанско брдо (909 м) и Врања стијена (1044 м);

- надморска висина насељеног дела села креће се између 470 и 800 метара;

- припада месној заједници Ковачевац (Велика Жупа);

- засеони и познатији топоними: Љута страна, Баре, Горња Виницка, Беровићи - Доња Виницка, Барњача, Ђуговина, Јабуре, један део Думљана, Крајња њива, Ледине, Бојница, Дуга њива, Бријег, Велика њива, Чардак, Виницка-Гојковићи, Кућетина, Крајева, Лисица (Тевавац), Дервишевина, Парадило припада Виницкој а део села Ковачевац, Саставци, Брдо, Миљевине, Одетина, Трешњак, Бијеле воде, Кленовице, Теара, Стружинац, Орничка равана, Пресега, Долина, Збориште и др;

- топоними мање површине: Теферич, Крстац, Луке, Јањ, Студенац, Потребница, Орепак, Брежђе, Рашће, Крчевине, Гомиле, Бучје, Грабље, Блатине, Јазавачке јаме, Корита, Колибе, Мала Бојница, Купињак, Гробнице, Руднице, Бијели камен, Корита, Косово, Млађеновац; новији део насеља, Самораст, развио се уз државни пут и железничку пругу Београд-Бар, као последица миграција условљених индустријализацијом и запошљавањем;

У наредном броју листа „Полимље“ упознаћемо вас са становништвом овог села, како су текле миграције становништва везане за ово село као и познатијим личностима који су живели, живе или воде порекло из Виницке. У периоду од Првог светског рата да данашњих дана, Виницка има више веома успешних људи у свим сферама живота.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

- налази се у југозападном делу општине Пријепоље и граничи се са селима Миљевићи, Хрта, Мијоска и Ковачевац; до седамдесетих година 20. века било је типично разуђено насеље, да би у наредним деценијама дошло до интензивнијег насељавања становништва из околних села и заселака, пре свега из Миљевића, Комаранских села и Житина;

- порекло назива није поуздано утврђено, али се најчешће доводи у везу са гајењем винове лозе и

производњом вина;

- са Пријепољем је повезана државним путем бр. 23 (9,9 км), док се од истог до сеоске школе стиже локалним асфалтираним путем дужине 1,3 км; од центра Пријепоља до Виницке путовање моторним возилом траје око 15 минута; пешице, истом трасом, која је и најближа од центра Пријепоља до школе потребно је око два сата и двадесет минута;

- са околним селима повезана је углавном земљаним локалним-

Vremeplov / Pisma čitalaca

Život (ni)je čudo (37)

piše: Radoman Irić

**U SUSRET 100-GODIŠNJICI NOVINARSTVA U
PRIJEPOLJU (12)**

POČINJE ZLATNO DOBA LISTA „POLIMLJE“

OVO JE HRONOLOGIJA VAŽNIJIH DOGAĐAJA IZ ISTORIJE PRIJEPOLJSKOG NOVINARSTVA OD 1. FEBRUARA 1932. GODINE, DATUMA KOJI JE, PRE 94 GODINE, U ISTORIJSKE ČITANKE, U DUH I NAŠE PAMĆENJE, UDENUO HARIZMATIČNI NOVINAR MILIVOJE ŽUGIĆ, KOJI JE U PRIJEPOLJU UDARIO TEMELJE NOVinarske profesije.

(Nastavak iz prošlog broja)

1963.

U Rijeci je iznenada 28. avgusta 1963. u 51. godini, preminuo Prvoslav Pivo Karamatijević (05.05. 1912. Nova Varoš), grafičar, dizajner, akademski slikar i profesor Arhitektonskog fakulteta u Beogradu. Bio je učesnik NOR-a od 1941. godine. Za života je ilustrovao na stotine pesama, priča, reportaža, hronika...

Od broja 398. koji je izašao 10. oktobra 1963. godine, direktor i glavni i odgovorni urednik lista „Polimlje“ je Milorad Veruović (1928-2004) učitelj iz sela Sopotnice kod Prijepolja. U impresumu stoji da je list organ opštinskih odbora SSRN opština Nova Varoš i Prijepolje, dakle, nema Proboja. List i dalje izlazi svakih 10 dana, štampa se u Štampariji „Milleševo“, a košta 20 dinara.

1964.

Novogodišnji i prvi broj „Polimlja“ u 1964. godini, 405/406., osvanuo je sa novim logotipom glave, petim po redu od početka izlaženja. Taj dvobroj je štampan na rekordnih 20 strana od kojih su na sedam novogodišnje čestitke privrednih i društvenih subjekata iz Prijepolja, Priboja i Nove Varoši.

Povodom Dana Osnovne škole „Vladimir Perić Valter“ 6. aprila 1964. godine, iz štampe je izašao prvi posleratni broj nekih đačkih novina u Prijepolju. Taj prvi broj zvao se „Reč najmlađih“, a pripremila ga je đačka redakcija škole kojom je rukovodio nastavnik Srpskohrvatskog jezika Miloja Bezarević.

1965.

Sredinom šezdesetih godina prošlog veka, u Srbiji su izlazila 24 lokalna lista, među kojima je bilo i „Polimlje“. Pored Prijepolja, list je razgranatom mrežom dopisnika „pokrivao“ opštine Priboj i Novu Varoš.

List „Polimlje“ od 1. jula 1965. godine, samo je jedan o nekoliko stotina brojeva, na čijim stranicama su priče, reportaže, hronike, ...ilustrovane crtežima Prvoslava Piva Karamatijevića (05.05.1912. Nova Varoš – 28.08.1963. Rijeka). Skoro da nema ratne knjige ili publikacije, a da ona nije ilustrovana radovima ovog akademskog slikara, grafičara i dizajnera koji je od 1957. godine, do prerane smrti, bio profesor Arhitektonskog fakulteta u Beogradu.

1966.

U 15-oj godini postojanja, u sredu 10. avgusta 1966. godine, iz štampe je izašao Jubilarni, 500-i broj lista „Polimlje“. Ovaj desetodnevni lokalni list štampan je na 8 strana, a bio je organ Opštinskih odbora SSRN Nove Varoši i Prijepolja.

1967.

List „Polimlje“ je ušao u 15-u godinu izlaženja, pa su praznične čestitke na njegovim stranama postale skoro obavezna. Tako je novogodišnji broj 1967. godine izašao na ukupnu 24 strane, a polovina – 12 strana bilo je rezervisano za 38 novogodišnjih čestitki. Tu Novu godinu građanima su čestitali ovim redom:

1. Krojač Milan Marković Prijepolje;
2. Foto „Refleks“ M. Svičević Prijepolje;
3. Sedlar Sreten Gudurić Priboja;
4. HI „Elan“ Prijepolje;
5. Poslastičarnica „Vinsan“ Nova Varoš;
6. Crveni krst Prijepolje;
7. TK „Raška“ N. Pazar;
8. „Otpad“ T. Užice;
9. „Zlatar“ N. Varoš;
10. PTT Prijepolje;
11. Foto „Sport“ Š. Zekić Prijepolje;
12. „Novofarm“ N. Varoš;
13. TP „Sokolica“ Prijepolje;
14. GP „Rad“ Prijepolje;
15. IP „Sloga“ N. Varoš;
16. Auto transportno preduzeće Prijepolje;
17. Šumsko gazdinstvo Prijepolje;
18. Komercijalna banka Priboj;
19. UP „Bič“ Priboj;
20. ZZ „Sloga“ Kolovrat;
21. Zavod za zapošljavanje Prijepolje;
22. Skupština opštine „N. Varoš“;
23. Štamparija „Mileševo“ Prijepolje;
24. Auto moto društvo Prijepolje;
25. Pred. za proizvodnju građevinskog materijala Prijepolje;
26. „12. januar“ Priboj;
27. IK „Iris“ Prijepolje;
28. TP „Ivica“ N. Varoš;
29. GP „Izgradnja“ Priboj;
30. „Sloboda“ N. Varoš;
31. „Prvi partizan“ T. Užice;
32. „Napredak“ N. Varoš;
33. Elektriomobntaža“ Prijepolje;
34. „Inkop“ Priboj“;
35. PIK „Takovo“ Gornji Milanovac;
36. „Polierster“ Priboj“;
37. Medicinski centar Nova Varoš;
38. „3. septenbar“ N. Varoš;
39. „Koža“ T. Užice;
40. FAP Priboj;
41. „Limka“ Prijepolje;
32. „Kadionjača“ T. Užice;
33. FAP Pogon Prijepolje;
34. ZZ Prijepolje;
35. „Svetlost“ Prijepolje;
36. Valjaonica bakra T. Užice;
37. TK „Ljubiša Miodragović“ Prijepolje i
38. Limske hidroelektrane N. Varoš.

(NASTAVAK U SLEDEĆEM BROJU)

Stavovi autora kolumne ne odražavaju nužno i stavove redakcije lista „Polimlje“.

VODENICE ODLAZE U ZABORAV

Воденице одлазе у заборав

Vodenica, voda, kamen i drvo dok su odvojeni ništa se uzbudljivo i posebno ne događa. Tek kad sarađuju nastaju prava čuda. Tada trom, težak i nepomičan kamen, gonjen vodenom snagom, odjednom oživi, zavitla se kao da je dobio krila i skoro samo što ne poleti. Voda, to čudo prirode što caruje planetom Zemljom, uz pomoć ljudskog umeća da je zaposli, daje kamenu moć i snagu da pokaže šta može i šta ume. A on, eto, može da se okreće, da se vitla i melje zrnevlje, na čovekovu radost i sreću. Ne samo da melje zrnevlje različitog žita i da ga pretvara u različito brašno, već i da proizvodi bogate različite zvuke i da ih pretvara u pravu čudesnu melodiju. Zajedno sa zvucima što ih proizvodi žubor zahuktale vode stvara se prava simfonija. Vodenice su zamenili mlinovi. On nije ni nalik na našu omiljenu vodenicu potočaru, skrivenu ispod razgranatih stabala jova, breza, oraha, šljiva, jabuka. U mom selu, skrivenom ispod planine Jadovnik, glad je bila vrlo čest gost. Zato je zvuk koji je dolazio iz vodenice, a proizvodio ga je obrtaj kamenog točka, gonjen snažnim mlazom vode, bio velika radost za stanovnike sela. Žito u vodenicu obično su nosili na leđima u džakovima (vrećama). Nekad su to nosili ljudi, a nekad i naše majke. Na leđima su donosili i drva iz šume, da založe vatru i ispeku hleb. Imalo je ljudi koji su imali zaprežna kola, volove, konje. Oni što nisu imali, morali su to da rade „svojim leđima“. Bolno je bilo slušati nekoga da kaže: „Na sebe sam stavio, ular, samar i jaram. Moram da odradim i vola i konja“. Bila je to mukotrpa i naporna borba za opstanak. U oskudnim godinama, kada rano nestane hrane, a sazri prvi ječam da se melje, to je bilo pravo slavlje za celo selo. Nestupljivo se čeka da vodenica umelje prvo brašno, da naše majke što pre umese „vruću, taze ječmenicu“.

Trebalo je sve uraditi primitivnim sredstvima: stvoriti od krčevine njivu, zatim poorati, potom posejati, opleviti, ožnjeti, ovršiti, ovejati i najzad u vodenicu odneti da se melje i doneti da se umesi i ispeče hleb. To je samo jedan deo posla za ishranu. Odeću je trebalo isto tako sam proizvesti: da se ostrižu ovce, vuna opere, uvlači, isprede, izatka i najzad uvalja, oboji i odnese kod šnajdera (krojača). U priepoljskom kraju bio je poznat šnajder Jovan Svičević. On je bio gluvonem. Šio je suklena odela i bio poznat kao dobar krojač i šnajder.

U selu je neko imao i kazan za pečenje rakije. U jesen, dok se peče rakija, bilo je to omiljeno svratište i boravište za razgaljivanje, za šalu i razbibrigu. Narod se sam zabavljao, samog sebe uveseljavao, igrao, prepričavao priče i pevao. Veselio se. Nije bilo televizije i „pametnih“ telefona kao sada.

Savremeni svet živi u novom, modernom svetu. Pošteđen je svih tih danonoćnih napora. Mnogi od nas su zaboravili napore svojih predaka i puta kojim se stiglo do savremenog blagostanja. Savremeni svet sad muče drugi problemi. Korona virus uzdrmao je celu planetu. „Čoveče, počivaj u miru“, u potpisu veštačka inteligencija. Gde će ovo sve stići pokazaće vreme. Iz mnogo razloga nismo trebali dozvoliti da naše vodenice potočare odlaze u zaborav. Sećam se stare oronule vodenice moga dede Sredoja Bakovića. Sećam se kad su joj kameni zidovi posrnuli od težine godina i dugog neumornog vitlanja kamenog točka. Na srebrnoj patini njenog krova taložila se prošlost, kao svedok naše tradicije i kao svedok patnje i radovanja našeg naroda. Vreme polako ali neumitno utiče da VODENICE ODLAZE U ZABORAV.

Leposava Pejović

Поводи / Помен / Спорт

СЕЋАЊЕ НА МИКАИЛА ЖУНИЋА

Тихи добротвор и велики човек

Милан Дробњак, Микаило Жунић и Нешо Жунић

Микаило Жунић остао је упамћен као једна од оних личности које су својим животом, радом и поштењем дубоко обележиле локалну заједницу и постале пример како се из скромних услова може створити живот достојан поштовања.

Рођен је у селу Чадиње, од оца Мике и мајке Јеле. Потиче из породице коју је тешко погодила судбина Великог рата, његов отац и стричеви погинули су на Солунском фронту, од Битоља до Солуна, а један од стричева је, према сведочењима, стрељан у Пријеполу од стране Аустроугара.

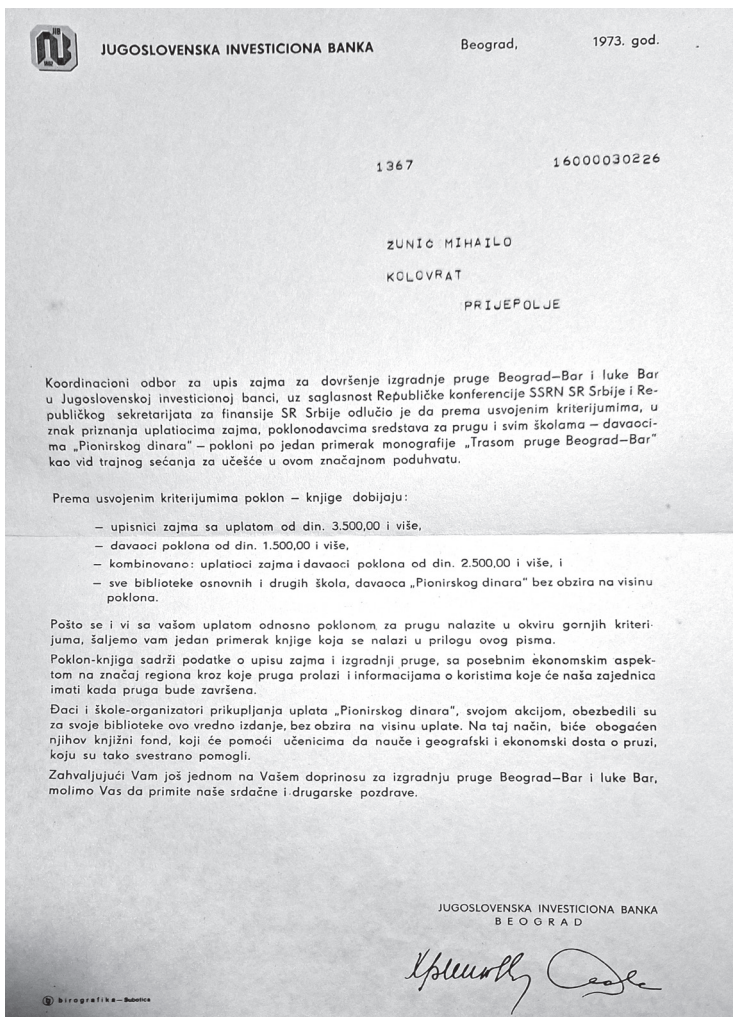
Живот га је од најранијег детињства навикао на тежак рад. Радио је све што је било потребно: туцао камен за наспање путева, радио у расаднику, а школовање је било веома кратко и завршио га је на пола првог разреда основне школе, јер мајка није

имала средстава да га школује. Са супругом Стојом, из породице Ђоловића, изродио је шесторо деце: Милојицу, Сава, Радоша, Светислава, Томислава и Радмилу.

Педесетих година прошлог века проширује своје породично имање у пољу на Коловрату, а касније купује већу површину земље у насељу Котањска, поред реке Сељашнице.

Још у тим раним годинама бавио се пољопривредом и сточарством, а породица је имала воћњаке и живела од свога рада. Временом је почео да продаје робу на пијаци, носећи је у плетеним крошњама на леђима, као и у коњским запрегама у Пљевљима и Бордареву, што је у то време био тежак, али поштен начин зараде.

Својим радом и упорношћу постепено је напредовао, па је касније почео да пече ракију и

узима такозвану „казанију“ са браћом, у време када је ракија била веома тражена и цењена. Пре Другог светског рата успео је да прибави и већу површину земље у центру града, али му је

она касније одузета, заједно са кућом.

Његов син Милојица је, у настојању да се породици врати имовина, писао писмо Јосипу Брозу Титу, након чега је враћена

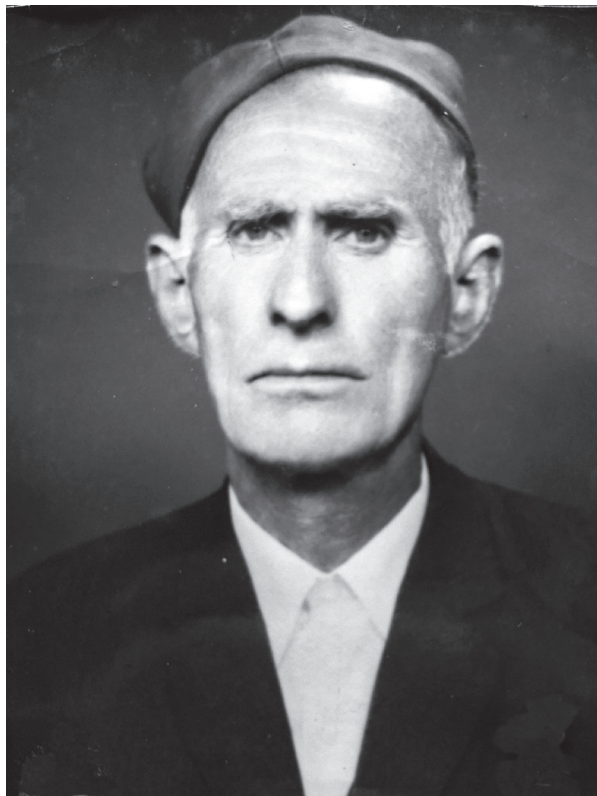
кућа са окућницом, док је остатак земљишта, одлуком тадашњих власти, био приморан да отпише. Иако се суочавао са бројним животним неправдама, Микаило Жунић остао је упамћен као велики домаћин и добротвор. Помагао је изградњу цркава, џамија и других објеката, не правећи разлике међу људима и верама. Посебно се памти његова велика донација – 3.000 долара за обнову државе као анонимни дародавац, као и прилог за изградњу пруге Београд–Бар. Треба истаћи и анегдоту која говори о начину на који је откупио уцењену главу народног хероја Драгојла Чпајака за вредност од 35 ока жита, када је поменути херој био заробљен и поведен на стрељање.

Његов животни пут завршио се достојанствено, умро је као господин и богат човек, али је у народу остао запамћен као неко ко никада није рекао да нема, да му је хладно или да је гладан.

Његове речи које су остале да живе и након њега биле су и својеврсна животна филозофија: „Вјере су сестре; Брат је мио било које вјере био; Не можемо бити сви Срби или Муслимани, али сви заједно можемо и морамо бити људи“.

Био је веома побожан, и у временима када многи нису смели слободно да исповедају своју веру, он је то чинио отворено и достојанствено, остајући веран себи, свом народу и својим уверењима.

Приредили: Редакција листа уз подршку Сава и Дејана Жунића

МИКАИЛО ЖУНИЋ

20.05.1996 – 20.05.2026.

Драги тата,

Прошло је тридесет година од како ниси са нама. Никада нећемо заборавити твоје благе речи, твоје савете и твоје опхођење према људима и свом породици.

Хвала ти још једном за све што си учинио за све нас.

Син Саво са породицом

Пораз омладинаца ПП 192 у последњем колу, сезона завршена на четвртом месту

Омладинци КМФ ПП 192 поражени су у последњем колу Омладинске фудбал лиге Србије од екипе Маргуса из Велике Плана резултатом 1:5 (1:2), чиме су сезону окончали на четвртом месту у држави. Иако су обе екипе наступиле у ослабљеним саставима, од самог старта играло се отворено и динамично. Први погодак виђен је у 14. минуту када је Бегановић одузео лопту на средини терена, кренуо ка голу гостију и прецизним ударцем савладао голмана Маргуса за вођство домаћих – 1:0.

Радост домаћих није дуго трајала. Након аута гостију Стојановић је упутио ударац ка голу, а Папић, који је због околности стао међу стиве, несрећно је реговао и лопта је завршила у мрежи за изједначење – 1:1.

До одласка на одмор гости су стигли и до преокрета. Игра ПП 192 са голманом у пољу није донела резултат, што је Стојановић искористио и са своје половине погодио празан гол за 1:2.

У наставку сусрета домаћи су константно нападали, углавном у формацији „пет на четири“, али без конкретног учинка.

Кључни тренутак догодио се у 31. минуту, након прекршаја за ПП 192 на око осам метара од гола гостију. После добро изведене акције уследиле су две одбране голмана Маргуса, а гости су потом из контранапада, користећи одсуство голмана домаћих, постигли трећи погодак – 1:3.

До краја меча омладинци ПП 192 наставили су са нападима, али су промашали и сигурне интервенције голмана Маргуса омогућили гостима да постигну још два поготка и поставе коначних 1:5.

Из клуба су честитали Маргусу на освајању титуле вицешампиона Србије, као и Матији Стојановићу коме је пред почетак утакмице уручено признање за најбољег играча лиге.

Упркос поразу у последњем колу, омладинци ПП 192 другу сезону заредом завршили су као четврти тим Србије, што представља значајан успех имајући у виду бројне проблеме са којима се екипа суочавала током сезоне

А.П.

Пријепољци ван Пријепоља

Драган Јанковић - археолог

„Градоначелник“ Винче

Пријепоље, стари друмски трг, насеље за које се зна још од 1332. године. А више од сто година пре помињања Пријепоља, у околини је зидан манастир Милешева. Постоје и темељи објеката из деветог века који чекају да поново изникну, заблистају и дају своје виђење прошлих времена. Неки људи су свој живот посветили трагајући за онима пре нас, проучавајући њихов начин живота, организацију, привређивање и све оно што су радили и користили у свакодневном животу. Један од њих, а и један од ретких из нашег краја који је археологију изабрао као професију, је Драган Јанковић.

Драгане, сећаш ли се одрастања у Пријепољу и који су људи обележили твоју генерацију?

„Сећање целе моје генерације на тај период су врло жива и упечатљива. Одростање у Пријепољу шездесетих и седамдесетих година прошлог века носило је посебну врсту слободу коју је тешко објаснити данашњим генерацијама. Живот се одвијао углавном напољу, на улицама, корзоу, обалама Лима, у оближњим шумарцима. Скромно материјално стање наших породица надокнадили смо заједничким и маштовитишћу. Креирали смо „адреналинске паркове“ много пре него што су таква места добила име и ограде. Јахали неосебљене коње, камповали на Сопотници и Јадовнику, сплаварили Лимом на камсионским шлауфима. Начин на који смо одрастали учио нас је заједничком, поштовању других и другачијих, што је била одлична припрема за све оне изазове које ће убрзо после тога живот донети.“

Да ли су археолошка истраживања Римске некрополе у Коловрату, у којима си и ти учествовао као средњошколац седамдесетих година прошлог века, кључно утицали да упишете студије археологије?

„Ферко Шантић, тадашњи професор географије у Пријепољској гимназији, успео је да нам пренесе страст за истраживачким радом. Спелеолошки клуб „Горопец“ и наш професор Ферко обележили су тај део нашег живота. Наша дружења и спелеолошка истраживања су ме инспирисала и мотивисала да упишем археологију. Од мноштва објеката које смо истраживали помену бих Куртову јаму, са пећински украсима такве лепоте који су ову пећину сврстали у спелеолошке бисере у европским размерама. Што се тиче Римске некрополе на Коловрату, са овим изузетним археолошким локалитетом први пут сам се сусрео тек по завршетку прве године факултета. Мени и мом драгом пријатељу Милу Баковићу, са којим сам одрастао, завршио основну и средњу школу, а касније и студије археологије, било је то прво археолошко теренско искуство. Управо на Коловрату, у непосредној близини Основне школе коју смо похађали и завршили само пет година пре тога. Руководиоци истраживачког пројекта били

су прослављени археолози, наши професори Александрина Цермановић и Драгослав Срејовић, а најхаризматичнијем археологу тога доба Светозару Станковићу Нанију поверено је руковођење оперативним делом пројекта. Баки и ја смо се показали као добри домаћини. Посвећеношћу радним задацима, а и урођеним и препознатљивим шармом људи из нашег краја, искористили смо предност „домаћег терена“ и наметнули се као неизоставни део стручне екипе на бројним археолошким истраживањима. Учешће у истраживању римске некрополе на Коловрату била нам је улазница за многа лепа искуства и истраживања најзначајнијих археолошких локалитета широм тадашње Југославије.“

После факултета, да ли се враћао у Пријепоље и куда те је професија повела?

„Добра околност је била што су истраживања римске некрополе на Коловрату трајала још пар година, а паралелно су трајала и истраживања праисторијских хумки (тумула) у Седобру, што нам је омогућило да знатно више времена проведемо у завичају. По завршетку студија у Београду сам добио стално запослење, засновао породицу и од тада сам у Пријепоље долазио када су то бројне обавезе дозвољавале. Иако су доласци у Пријепоље били ређи него што сам желео, приче и сећања на завичај била су саставни део мог новог живота. По повратку из завичаја доносио бих са собом приче из Зоранове сервисне радионице и Бањовог атељеа, „подвиге“ из Кућерка, Славишине грађевинске стандарде, Мирове догоровштине са Лимске регате и Вулове са параглајдинга. Понео бих и све оне „благодети“ из родног краја по којима смо били препознати: сир из Заступа, кајмак из Бабина, питаљке из Махове пекаре, сити из Хисарџика, ракију „Будовачу“ од дивљих крушака из Седобра, сокове и зимнику, с љубављу спремљену вештим рукама моје мајке и стрине Дане. Бројна колонија наших земљака учинила је да се у Београду осећамо као код куће. Да ми не замере сви они који су вредни помена, поменућу само неке који су нам били велика подршка и несеквично помагали током студија и касније: универзитетски професори Академик Петар Влаховић (ФФ), др. Рифат Радовић (ЕТФ) и др. Веле Тешевић (ПМФ), примаријус др. Сакиб Шеховић и наравно нама свима драги Горан Човић са КБЦ „Дедиње“.

Како си стигао до Винче и да ли је она обележила твоју професионалну каријеру?

„Још као студент давне 1983. године понуђено ми је да будем деомаћин на археолошком налазишту у Винчи и оберучке сам прихватио. Од тада до данас, ево ме у Винчи. По завршетку студија засновао сам стални радни однос при Српској академији наука и уметности, као стручни сарадник на археолошком локалитету „Бело брдо“ у Винчи, а потом у Музеју града Београда као кустос на налазишту. Оно што је обележило мој професионални рад у Винчи у последњих 20 година је моје ангажовање на стручним вођењима за посетиоце налазишта. Винча, као један од најзначајнијих неолитских локалитета у Европи, била је за мене заиста велики професионални изазов. Проучавање настанка и раних пољопривредних култура у Евро-Азији је кључно важно за разумевање свега онога што ће се дешавати на овом динамичном простору у каснијим временима. Настанак, трајање и гашење Винчанске културе је један од најзанимљивијих феномена европске археологије. Неолитска Винча, као метропола културе,

у оквиру које је европски неолит достигао свој зенит, заокупља пажњу светске научне јавност преко сто година.“

До пензије си био кустос овог неолитског насеља? Да ли је то исто као да си био градоначелник тог насеља?

„Винча не само да је обележила моју професионалну каријеру, већ и већи део мог и живота. Преко четрдесет и три године сам присутан у Винчи а пуних тридесет година сам живео на налазишту. Ту ми је био дом и стална адреса! Осим самог значаја Винче, срећна околност је и то што је локалитет на самој обали Дунава. Врло брзо по доласку, набавио сам рибарски чамац и мреже и постао један од Дунавских аласа. Од тог тренутка, осим математичара који су имали чувеног Мику аласа, археологија је добила свог. Винча и Дунав су постали мој нови „адреналински парк“. Посматрао сам Винчу из чамаца и добио сам нову визуру на налазиште и један нови, сасвим другачији угао гледања на сложене археолошке проблеме. Дунав ме није одвојио од примарног посла већ напротив помогао ми је у разумевању функционисања неолитских заједница. Осећао сам се као градоначелник метрополе у којој сам био једини становник, а њене житеље оживљавао кроз свакодневна стручна вођења за многобројне посетиоце. Трудно сам се да их разумем, њих и њихове свакодневне проблеме, заступао и представљао их као један од њих. Штитио ту древну метрополу од дивље градње и савремених узурпатора, бранио њу и њене житеље од предрасуда и стереотипа, од псеудо-науке и свих оних „добронамерних“ који су хтели да им понешто придодају од оног што они нису. Схватио сам то као велику одговорност и одлучио да цео свој радни век посветим Винчи. Ниједног тренутка нисам зажалио због те одлуке.“

Колико је археолошки (не) истражена општина Пријепоље? Да имате још један „радни век“ на који би га пројекат у завичају „потрошио“?

„Полимље у целини није довољно археолошки истражено. Као што је и наведено на сајту Музеја у Пријепољу, у археолошкој збирци чувају се предмети са релативно малог броја истражених локалитета, а ту су и случајни налази са разних локалитета од неолита до османског периода. Многи локалитети су мапирани али нису истражени, а многи чекају да буду откривени. Полимље је током средњег века представљало једно од најзначајнијих културних, духовних и уметничких жаришта српске средњовековне државе. Османски период оставио је дубок траг у архитектури, урбаном развоју, књижевности и свакодневном животу. Археолошка истраживања римске некрополе на Коловрату и налаз из Избиљча сведочи о значају ове области током римског и касантичког периода. Пријепоље и Полимље су били део римске провинције Далмације, а кроз овај простор пролазио је значајан пут који је повезивао јадранску обалу са централним и источним деловима Балкана. Убеђен сам, обзиром на изузетан географски положај, да се и током праисторије у средњем

Полимљу одвијали важни културни процеси, што ће нека наредна археолошка истраживања несумњиво потврдити.

Међутим, у овом тренутку најприоритетнија је заштита тог богатог археолошког наслеђа и адекватна презентација. Колико је заштита ургентна најбољи пример је римска некропола на Коловрату која је у врло жалосном стању. Дешавања у вези са овим изузетним спомеником културе је једна велика мрља за све нас, и за струку, а понајвише за локалну самоуправу и државу. Нерешени имовинско-правни односи не смеју да буду изговор за занемаривање културног наслеђа. Овом приликом упућујем апел свим надлежним локалним и државним институцијама и појединцима који могу да помогну у заштити римске некрополе на Коловрату, а и других угрожених споменика културе. Немам никакву дилему да би посвећење заштити, истраживању и презентацији богатог културног наслеђа, којим обилује наш завичај, био довољно велики професионални изазов за још један радни век.“

Колико сте као породица везани за Пријепоље, и да ли ћете нам сада чешиће долазити?

„Рођен сам у селу Засуп, које је добило име по знаменитом Манастиру са краја 13. и почетка 14. века. Моја породица се доселила у Заступ двадесетих година прошлог века из Дробњака, из села Грабовице на Дурмитору. У Заступу је рођен мој отац, брат, сестра и многобројна фамилија, а породична кућа, коју су саградили моји родитељи шездесетих година, налази се у приградском насељу Суводо. Иако су нам родитељи преминули, породично смо веома везани за Пријепоље и повремено се окупљамо у породичном дому. За Пријепоље сам везан и многобројним нераскидивим пријатељствима, кумствима и наравно лепим и драгоценим искуствима и успоменама. С обзиром на то да сам у пензији, а моје радно ангажовање у Винчи је везано за један део године, имаћу прилику да чешиће долазим у Пријепоље.“

Има ли неку поруку за младе Пријепољце?

„Бог је према нашем завичају био врло дарезљив! Даровао нам је чудесне природне лепоте, изузетне паметне и вредне људе, који саградише и оставише нам у наследство величанствене споменике културе. Наставимо тим путем! Обавеза свих нас је да сачувамо то што нам је даривано, јер то ће бити наша легитимација пред светом. Цениће нас онолико колико смо ми у томе успели. Пријепоље је одувек било више од геграфског топонима – вишенационална, вишеконфесионална и мултикултурална средина у којој су људи различитих вера, традиција и обичаја живели заједно и учили једни од других. Управо то богатство различитости даје посебну ширину човеку који одраста у таквом окружењу. Научи вас толеранцији, поштовању и разумевању других, а то су вредности које су данас потребније него икада. Управо из таквих средина често долазе људи који мењају свет. Чувајте једни друге, негујте заједничку и различитост, будите отворени за нова знања, делите их са другима и будите довољно храбри да преузмете одговорност и кренете путем остварења ваших снова.“

Владимир Бабић

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања
ГОДИНА LXXV БРОЈ 3084 ЦЕНА 70 ДИНАРА ПРИЈЕПОЉЕ 15. МАЈ 2026.

БРОЈ 3084

Издавач:

Информативно предузеће д.о.о.

Полимље

Полимска 1, Пријепоље

Директор и главни и одговорни

уредник:

Владимир Бабић

Редакција:

Верица Кијановић, Ања Пузовић

Сарадник:

Радоман Ирић, Вјекослав Јоксимовић

Компјутерска припрема:

Есад Мушкић

Претплата:

годишња 5000 динара,

полугодишња 2500 динара

Претплата у иностранству:

10000 динара

Путем интернета:

3000 динара (PDF)

Можете се претплатити и путем

онлајн сервиса novinarnica.com

ПИБ: 100809685

МБ: 07280777

Телефон: 033/712555

Емаил: polimlje@gmail.com

Веб: listpolimlje.info

Инстаграм: @list.polimlje

X: @list_polimlje

Фејсбук: Лист Полимље

Жиро рачун:

ОТП Банка

325950060003078636

Штампа:

Графокартон Пријепоље

033/710 009

Тираж:

300 примерака

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

Од 1. фебруара 1932. до 1. јануара 1938. године у Пријепољу су излазили напредни листови „САНЦАК“, „РАШКА“ и „НОВИ САНЦАК“. После рата први лист се појављује 1. марта 1952. године под именом „ГЛАС ПОЛИМЉА“. Од 1. маја 1953. године лист мења име у „ПОЛИМЉЕ“ и тако излази до 27. јануара 1979. године. 1. маја исте године поново је покренут лист „ГЛАС ПОЛИМЉА“ који од 29. децембра 1989. године мења име у „ПОЛИМЉЕ“. Указом Председника Републике од 16. маја 1977. године „Полимље“ је одликовано орденом братства и јединства са сребрним венцем. YUISSN0351-8175